

Dylan i Boadella

"Val molt la pena observar com Bob Dylan ha anat provocant i mudant de pell fins a perdre l'esma"

Bob Dylan

Els cossos policials havien provocat deliberadament els aldarulls i la violència. Hi va haver cops de porra, agressions a periodistes... i el jutge va processar com a ideòlegs alguns caps visibles de les protestes, muntant un relat que els culpabilitzava de les revoltes. Eren persones públiques pacifistes, en la teoria i en la pràctica.

Entre els set acusats injustament per la Justícia hi havia el poeta **Allen Ginsberg**. Era el 1968, a Chicago. Aquest estiu en farà cinquanta anys. El testimoni de **Ginsberg**, que va actuar en el judici com un bon pallasso davant un circ indecent, està molt ben recollit al llibre *Testimoni en Chicago* (Gallo Nero, 2012). Gent i episodis com aquest es retroalimentaven a través d'un corrent elèctric amb les cançons de **Bob Dylan**, incòmode i esmunyedís, mig amagat als boscos i soterranis de Woodstock. Només se l'havia vist per recordar **Woody Guthrie** al Carnegie Hall. Ja aleshores s'havia convertit en un personatge controvertit que no parava d'emascarar-se. Sempre fascinant.

Ha anat passat el temps i **Dylan** ja no és una font de descàrregues contraculturals. Més aviat al contrari. Per sort o per desgràcia, és una icona respectable i hermètica que fins i tot ha guanyat el Nobel de Literatura. Però encara pot donar-nos més d'una lliçó. Per exemple, ser un animal d'esperances i de memòria, que diria el seu coetani **Raimon**; un gran dipositari del gran cançoner

nord-americà del segle XX, com ha demostrat en els seus impagables programes de ràdio i en el seu triple àlbum *Triplicate*, tota una declaració d'amor i de respecte envers ell mateix i els seus orígens.

Val molt la pena observar com **Bob Dylan** ha anat provocant i mudant de pell fins a perdre l'esma, fent l'ofici de joglar com **Jaume Arnella** ("Jokerman"!); però mai, ni un sol cop, ha renegat dels seus orígens. Perquè qui perd els orígens... pot acabar sense veure que la marea puja i puja i que els temps estan canviant. Pot acabar fent el ridícul a Tabàrnia, aquest fruit inflat i cortesà, desarrelat i pestilent, fill de l'odi i de la ignorància, que per no tenir no té ni música ni un bon pallaso que el representi.